

15. ИЗПОЛЗВАНИ ИЗТОЧНИЦИ ПРИ НАПИСВАНЕ НА КНИГАТА

1. Юбилеенъ сборникъ за 50 годишната дейность на Морското училище 1881 – 1931 г. Варна, 1931 г.
2. 75 години Морско училище 1881 – 1956 г. Варна, 1956 г.
3. Огнище на морската наука и култура. 100 години морско образователно дело в България. София, военно издателство, 1981 г.
4. Колъо Н. Колев. 120 години Морско училище. Хроника на една вековна традиция, 2001 г.
5. Борис Калинин. 125 години ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“. Векове, пощи, традиции. Варна, 2005 г.
6. 135 години пълен напред! Варна, 2016 г.
7. Вестник „Вапцаровец“, Издание на ВВМУ „Н. Й. Вапцаров“, посветено на 135-годишнината на флотската алма матер. Варна, май 2016 г.
8. Трифон Д. Пенков. 50 години в строя. Варна, 2005 г.
9. Румен Попов. Животописът ми. Варна, 2013 г.
10. Никола Кожухаров. Спомени с поглед в бъдещето. Варна, 2014 г.
11. Капитан I ранг доцент доктор инж. Цветан Папазов, сборник разкази и спомени от негови съвременници, 2016 г., съставил Михаил Бояджиев.
12. Преди всичко човек. Кап. I ранг проф. д.т.н. з.д.т. инж. Емил Стоянов Станчев, 2016 г., съставил Михаил Бояджиев.
13. Алманах на Випуск 1951 – 1957 г. на ВНВМУ „Н. Й. Вапцаров“. 60 години от завършването. Варна, 2017 г. Съставил Иван Йотов.

Иван Йотов

Моят живот

64 години, отдадени на Военноморския флот и Морско училище

Българска, първо издание

Формат: 16 / 70 × 100

Обем: 31,75 п.к.

Коректор Димитринка Енева

Предпечат Ганка Димитрова

Издателска къща СТЕНО
Варна, Централна поща, п.к. 333

тел. 052/608 546

e-mail: stenobg@gmail.com

www.stenobooks.com

ISBN 978-619-241-076-6

Когато първата цифра на числото за годините на човек е 7, 8, ... той все по-често, съзнателно или несъзнателно, се връща към спомените от своя живот. Понякога размишлява над преживяното, над случилото се през годините. Често споделя с другите случки от живота си, дори без да го питат. Случва се да разказва едно и също нещо по няколко пъти.

Това желание да си спомняме изминалия живот и да разказваме на другите, мисля, че изпитват болшинството хора с продължителен и богат жизнен път.

Не знам как да обясня тези желания, но те не са чужди и на мен. В определен период от живота си започнах да изпитвам необходимост да оставя за другите разказ за моя живот, да напиша спомените си. Това е една от причините да се роди тази книга.

Когато започнах да пиша, аз не предполагах какво изживяване ме очаква. Пред очите ми и в съзнанието ми премина целият ми живот от детството до днешния ден. Понякога изпитвах чувства и вълнения, като че ли нещата се случват в момента.

Когато написах последния ред, почувствах известно облекчение и радост, че завърших нещо, което правех почти ежедневно в течение на повече от година и половина. Имах и едно странно чувство, че вече спомените от живота ми са останали някъде дълбоко в паметта ми.

След написването на книгата понякога в мен възникваха съмнения дали трябваше да я пиша и на кого би било интересно написаното?

Бих желал да споделя с читателя убеждението ми, че когато се пише такава книга, човек трябва да бъде честен преди всичко към себе си. Да пише само истината. Както в преподавателската работа, така и при писането неискреността и фалшът винаги се забелязват. Човек трябва във всичко да бъде себе си.

Разбрах също, че когато човек пише за своя живот, трябва да е готов да сподели за себе си не само успехите и приятните неща, но и несполуките и нещата и случки, които го показват в не съвсем приятна светлина.

Оставям на читателя да оцени сполучливостта на опита ми да разкажа за моя живот, за хората, с които съм работил и съм се срещал, за събитията, за местата, които съм посетил, за семейството ми.

18 ноември 2019 г.
Варна